

24 maart 2024

De graankorrel die niet sterft, blijft alleen.

Johannes 12:20-28

Een paar Grieken willen Jezus zien. Spannend. Het is alsof we over onszelf lezen. Want wij zijn net zo visueel ingesteld als de Grieken. En bij Jezus is ook wel wat te zien. Hij heeft net zijn vriend lazarus uit de dood opgewekt. Nou, kom maar op. Zo iets willen wij ook wel. Iets van God zien, iets van Jezus merken.

Voor Jezus moet dit ook spannend zijn. In Israël loopt Hij steeds meer tegen een muur. Mag Hij nu dan over de grens gaan? Het moment is gekomen, zo reageert Hij. Maar dan komt er een vreemd vervolg: over een graankorrel die in de aarde valt en sterft. Het is net of Hij tegen de Grieken zegt: Als je Mij wilt zien, moet je aanstaande vrijdag komen. Dan zie je Mij sterven...

Jezus vertelt ergens anders (Markus 4) over een mens die zaait en gaat slapen. Hier begint Hij over zaaien en sterven. Alsof Hij wil zeggen: zonder sterven is mijn werk niet af. Dan kan Ik nog zoveel goede dingen hebben gezegd en gedaan. Maar als Ik met de liefde van mijn Vader niet in de buitenste duisternis ben geweest, heb Ik het kwaad niet finaal verslagen. In Jezus' dood ligt dus het geheim van het eeuwige leven.

En dat van die graankorrel geldt voor iedereen die Jezus wil volgen.

Voor velen wordt dat letterlijk sterven: de duizenden martelaren die het zaad zijn van de kerk. Door hun dood gaan anderen geloven dat dat verhaal van Jezus alles waard is.

Maar hoe is het met al die gelovigen die nooit een martelaar zullen worden?

En nu komt het beeld van de graankorrel ons te hulp. Gaat die korrel echt dood? Gaat die rotten onder de grond? Integendeel, op een heel bijzondere manier gaat die leven! En leven voortbrengen. Het is niet weggroten, maar opengaan. Eén leven gaat dan ineens iets betekenen voor vele levens.

Evengoed is dat nog wel een pijnlijk proces. Zo pijnlijk dat Jezus vroeg of het niet anders kon. Papa, laat die ogenblik aan Mij voorbijgaan. Maar dan verbetert Hij zichzelf: Och nee, juist voor dit sterven ben Ik gekomen.

Je leven loslaten (in het Grieks: haten) is een pijnlijk proces. liever word je met rust gelaten.

Maar dan verklaart Jezus wat er gebeurt als je met rust gelaten wordt. Dan blijf je alleen... De graankorrel die niet in de aarde valt, blijft alleen. Wie zich aan zijn leven vastklampt, zal zijn leven juist verliezen.

Een kastanje is een prachtige vrucht. Maar als je hem bewaart, los, dan gaat de glans er vanaf. De mooiste kastanje bevindt zich onder de grond. Die loopt uit.

Iemand die zich vastklampt aan zijn (vrije) tijd, zijn (overtollige) geld, zijn gemakzucht, zijn comfortzone, zijn angsten, zijn oude patronen – die blijft alleen met zichzelf en die komt niet tot de bloei van de hemel.

Een graankorrel die sterft is iemand van wie de schil gaat wijken, die zijn leven kan loslaten. Met dus als belofte dat er dan iets heel erg moois kan gaan groeien.

Jezus is gaan sterven om Gods liefde op de donkerste plaats te brengen: in de dood. Dan moet het Hem toch ook lukken om zijn liefde bij mij naar binnen te krijgen? En vanuit mij naar buiten?

Suggesties voor een gesprek.

1. Praat eens door over onze (Griekse?) behoefte om iets te zien van God.
  2. Meer van Jezus willen merken – en dan horen dat het vooral gaat om de impact van zijn dóód voor jou: wat doet dat met je?
  3. Jezus vraagt aan zijn Vader of het niet anders kan. Kon het nou inderdaad echt niet anders, denk je? Moest Hij sterven?
  4. Waarom zou Jezus zo'n hard woord als 'haten' gebruiken in vers 25? (De NBV heeft het met loslaten vertaald.) Weet je meer voorbeelden van zulke radicale uitspraken (masjaals) van Jezus?
  5. Wie zich vastklampt aan zijn leven - kun je met elkaar omschrijven hoe zo'n leven eruit ziet, waaraan wij ons vastklampen?
  6. Hoe zou je het verschil omschrijven tussen een leven dat alleen blijft (vers 24) en een leven dat vrucht draagt?
-